

821.135.1

scriitori
români
contemporani

SILVIA DUMITRU

NOAPTEA

NU UITĂ

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Celor căroro nu le spune nimeni ce să facă
și, desigur, Marei, cea bună și curajoasă

I

Sânge pe tufele de regina-noptii

Trăiam cea mai bună zi din viața mea. Nu mai voiam să mă îndop cu pufuleți, parizer și napolitane fără să-mi fie foame, să-mi scot firele de păr din mustață, crescute sub piele, până-mi rup pielea și văd sângele. Să pieptăn pisica sau să-mi pun chiloții cu dâre maronii la înmuat, în jurul unei unghii din săpun, doar ca să-mi fac de treabă. Astăzi, „nimic nu trebuia“. Respiram rar și mă gândeam că, de aici, viața poate merge doar în sus – trecuseră două zile de la bătaie și nu dădea vreun semn că se mai întoarce.

Doamne-ajută!

Stăteam într-un colț al bucătăriei, pe scaunul meu de plastic – scămoșat la colțuri, plimbat prin toate chiriile. Asta era, pentru mine, acasă: miros de pufuleți cu brânză, gură dulce, urlete și dragoste, genunchi transpirați, mereu primitori. În jurul meu, erau maldăre de farfurii murdare, un baton de scorțișoară scofâlcit în vin, jumătate de avocado mucegăit, pungii căzute din punga cu pungii, două șervețele făcute ghemotoc – unul cu mucii, altul cu o gumă de mestecat, o șurubelniță-n cruce, cu mâner roșu, și o lampă de la Jysk răsturnată.

Îmi zvâcneau tâmplele și nu reușeam să-mi amintesc mare lucru. Alka-Seltzer sfârâia în paharul de pe nop-tieră. Scandalul pornise de la un nimic care se transfor-mase, pe nesimțite, într-un nimic foarte important: ce emisiuni a prezentat ispita Bogdan Vlădău.

— Tu habar n-ai ce emisiuni a prezentat ăla pe Kanal D, darămite țările cu ieșire la Marea Neagră sau cum să te porți cu o femeie.

— Ești o proastă, să mor eu. De când lucrezi pe centru, te-ai umplut de pretenții și figuri. Toate vrei bani peste bani, să vă lovească marfaru' cu aur! Aduci o mie de lei pe lună acasă, da' vrei BMW la scară, pâine cu maia și semințe, sloboz la tavă.

Relația noastră era ca un câmp verde, frumos, dar cu totul minat. Părea bine, până când călcam pe-o bucată de pământ care m-arunca în aer, lăsându-mă fără aer sau fără un picior. Așa fusese și-n seara aia. Discuții cu *DA* și cu *NU*, cu *du-te* și *vino*, cu *muie* și *du-te dracu'*. La a șaptea înjurătură, fugisem în bucătărie să fumez o țigară și să bag un mop. Asta mă ajută să scap de nervi fără să izbesc ceva de pereți. Să măsoar timpul în pete rezolvate și gu-noaie măturate, micile victorii ale celor pentru care viața nu vine mereu să stea la cină.

Spiritele se calmaseră și parcă începeam să-mi amin-tesc că țin, cât de cât, la el. Începeam să-mi amintesc de ce mai sunt încă aici. Apoi mi-am amintit cum mi-a tras-o în Piranha, acum vreo trei ani, la o bere în Regie cu toată gașca. Nu trecuseră zece minute de când se strânsese toată lumea, când mi-a zis: „Taci, frate, să mai zică și Cătălin ceva! Îți stă bine când ascuți“.

Atunci am tăcut, dar acum trebuia să i-o dau peste bot, nu mai voiam să las de la mine. Când am intrat în cameră, am văzut, pentru câteva secunde, cum se reflecta în geam un cadru de film porno, unu' părea că-i bagă mâna în cur unei tipe, până la cot.

— Așa de nervos ești că trebuia să dai o labă?

— Poftim?

— Nu ți-e, bă, rușine să te uiți la femeii futute în cur cât eu stau și dau cu mopu', spăl vase, fac de mâncare? Mai lipsește să te uiți la violuri în direct și gata.

— Nu ți-a ajuns cât m-ai enervat azi? Nu mă uit la nimic.

— Ba da, am văzut, te uitai, ai închis cum am intrat în cameră.

— Păi cum ai văzut dacă am închis?

— Uite-așa, am apucat să văd.

— Ești dusă cu capul, să mor io. Nu mă uitam la nici o femeie futută în cur. Și mai du-te-n pula mea, mereu cauți nod în papură.

N-a durat mult până m-am făcut balaur. Nu că se uita la parașutele alea sau că voia să se frece, ci pentru că nu mai suportam să mă ia de proastă. La al zecelea „Lasă-mă, n-auzi că ți s-a părut?“, am luat o farfurie de pe blat și am izbit-o de perete. Fix ăla din spatele lui. Au căzut cioburi pe canapea, câteva peste el. Când a văzut că e din setul pe care l-a adus maică-sa cadou când ne-am mutat în garsonieră, s-a albit la față.

— Să moară mama, te joc în picioare!

A făcut câțiva pași spre mine și eu m-am îndreptat spre hol, unde aveam rufe la uscat. A aruncat uscătorul,

chiloții s-au împrăștiat peste tot, o pereche de blugi pe care-i cumpărasem din IDM de ziua lui mi-au căzut în cap.

I-am zis:

— Marș în morții mă-tii!

M-a prins de gât și m-a trântit la podea. Deasupra mea, părea mai înalt ca niciodată. Spumega. După ce m-a prins de guler și m-a izbit de câteva ori de podea, și-a pus adidașii și a scuipat, simbolic, lângă picioarele mele. A trântit ușa, iar eu m-am ridicat în fund, cu spatele sprijinit de peretele zgâriat cu uscătorul. Japonica ieșise de sub canapea și-și făcuse culcuș pe niște chiloți adunați la perete.

Mi-era somn, somn de nevoie, nu de izmeneală, dar știam că n-o să adorm. De un an, bifam cel mult patru ore de somn pe noapte. Învățasem să merg, să mă port, să fiu, fără să fac valuri mari. În fața îngrijorărilor despre cearcăne, știam să răspund frumos: „Da, sunt bine, dorm, și chiar mănânc, e doar o perioadă; desigur, știu că după rău vine și bine, e doar cum alegem noi să fie“.

Nu mă deranja atât de tare faptul că dormeam puțin, ci faptul că, în puținul timp petrecut astfel, visam. Nopti cu draci, morți, dihanii, iubiri imposibile, nopti însângerate, sfârșitul lumii, avorturile maică-mii. Nopti care nu uită. Tot ce băgam sub preș de frică, noaptea ieșea la iveală, fix ca dihorii care furau puii crescuți cu iubire și aspirine de mamaie. Din tot ce-am visat, chestia asta m-a urmărit peste zece ani, mereu la fel de vie și de neînțeles.

Merg desculță pe ulița principală din satul bunicilor. Știu fiecare piatră, că vin aici în fiecare vară. Am o rochie albă de mătase și puf pe picioare, că nu m-am mai dat cu BIC-ul. Mă duc la fântână să iau apă. Am pământ sub unghii și călcâie

aspre, pline de greieri și pământ. Mi-e cald, soarele arde așa tare că topește în alb colțurile imaginii supraexpuse, ca într-o rolă de film expirată. Sar șanțul cimentat și o iau la stânga, spre curtea bisericii. Aici e mereu umbră, un fel de umbră care trage a frig în oase, oricâte grade sunt afară. Nu caut pe nimeni, dar nici nu dau de cineva. Găsesc o fântână în curtea în care plantasem – în fiecare an – lalele și trandafiri de dulceață cu mamaia. Iau apă, dar nici urmă de florile noastre – știam că se prinseseră, dar nu mai erau aici. Calc pe două mogâldețe de pământ cu cruci improvizate: două rămurele, înnodate cu sfoară. Seamănă bine cu găurile pe care le făceam în pământ ca să îngropăm vrăbiile moarte în spatele blocului. Doar că nu sunt vrăbiuțe, ci copii. N-au nume pe ele, dar un gând mă cutremură, ca un frig care nu se duce: știu că-s ai maică-mii. Mă grăbesc înapoi acasă, în curtea unde-i cald și bine. Alerg în cercuri spre mama, apoi dărâm găleata cu apă, încercând s-o urc pe laviță. În curtea noastră, o găină fără cap aleargă tot în cercuri, împrôșcând cu sânge tufele de regina-noptii. Fug spre bucătăria de vară, trântind ușa la perete. Maică-mea stă lângă sobă, pe un scaun lipit de capul patului. Deși e vară, poartă un ilic roșu de lână. Cu mâna dreaptă își acoperă burta, din care i se scurge un fir roșu de sânge pe picior, șuvițând ușor în jos pe piciorul scaunului. Urlu din capul pieptului, mai să-mi pierd vocea: „De ce stai așa, fã ceva, te rog! Nu vezi cum curge sângele pe tine?“ „Totul e bine, trece de-acum“, zice ea, în timp ce închide ochii și dă să se-ntindă.

Ăsta era genul de vise care mă lipea de saltea. Stăteam cu ochii larg deschiși în beznă și-mi țineam brațele încrucișate pe piept până treceam prin noapte și vedeam iar lumina, semn că e voie să mă mișc și să fiu trează. Îmi aminteam totul:

eu la 9 ani, cocoțată în vârful patului, spunând *Tatăl nostru* în șoaptă, cu genunchii strânși la piept, acoperită de un cearșaf;

eu la 12 ani, tot acoperită cu cearșaful, exersând pupatul cu limba, cu palma făcută căuș;

eu la 20, ieșind după Cola numai când se făcea noapte, pentru că aveam fața plină de răni de la coșurile pe care mi le rupeam sub plapumă, când nu puteam să dorm;

eu la 27, într-un hol animat doar de ticăitul ceasului. Și mama, în camera cealaltă, scursă în fotoliu, ținându-și picioarele într-un lighean cu apă caldă, sare și o unghie de săpun, pregătită să-și taie pielețele în timp ce face rebus, oprindu-se, din când în când, să roadă guma creionului pentru cuvântul ăla de cinci litere pe care nu l-a mai folosit de mult. E mereu duminică dimineața, când tot cartierul e încremenit, radioul bâzâie și miroase a cafea;

dar nu era 1999. Era 2019. Mama nu-și mai tăia pielețele în balcon, nu mai asculta nimeni Radio România Actualități. Nu se mai mâncau gogoși, veștile bune erau plictisitoare. Era vară și-mi curgea nasul șuvoi, cu mucii groși alunecând din gât spre piept, iar eu trăgeam în loc să suflu: mă zbăteam în mine.

Nu reușeam să-mi amintesc ultima oară când mi-o luasem de la maică-mea. Oare i-ar sări muștarul dacă i-aș spune că acum sunt fată mare, că mi-o iau de la altcineva? Oare ar crede c-o merit? Sau doar ar repeta ce mi-a zis după ce l-a văzut prima oară la masă?

— Ți-am zis eu că Dan e un animal. Un animal din pădure, și-ar trebui să stea în pădure, cu animalele.

II

Mama zice că se întâmplă și la case mai mari

Mă pregăteam să bat la ușă a treia oară.

— Da' intră, dragă, parcă nu știi cine stă aici!

Pe maică-mea nu o scandalizau hoții, știrile de la ora cinci, ghiolbanii care-i trânteau ușa de la scară în nas, țărani din piață care-i puneau fructe stricate la fundul plasei, cât o scoteau din minți vizitele neanunțate și faptul că nu purtam cercei – pe lângă faptul că aveam urechile descoperite, ceafa goală, părul prea scurt.

— Arăți ca Adi de la RCS.

Adi era un prieten pe care mama și-l făcuse așteptând, cu-o falcă-n cer și una-n pumn, să plătească factura la telefon. Adi era operator RCS – vorbea cu mulți oameni la telefon, muta cartele SIM dintr-un birou în altul, sorta cabluri și facturi, în timp ce zâmbea cu dinți albi, mari, iepurești. Eu l-am cunoscut, fără să vreau, pentru că mama i-a acordat două ieșiri la ceai, până să-l ușchească fără remușcări. Pe WhatsApp, Adi avea o poză cu el proaspăt tuns și frezat: breton țepos, betonat în sus cu gel, ca și cum uitase pe cap o șapcă trasă spre ceafă, în timp ce se uita după oi în zare.

Cuprins

I. Sânge pe tufele de regina nopții.....	7
II. Mama zice că se întâmplă și la case mai mari	13
III. Toată lumea se uită la mama	19
IV. Mona se uită după tata	24
V. Fără să vreau, mă uitam după Dan	29
VI. <i>Vocea României</i>	36
VII. Luminile Orașului Veghează Etern (L.O.V.E.).....	39
VIII. Vestiarul fetelor grăbite să crească	46
IX. Sake Tonic și alte aberații.....	52
X. Se mărită Pușa mea.....	59
XI. Așa cum ne obișnuiserăm	65
XII. Avea o casă în centru	68
XIII. Dacă te cheamă, să nu mergi.....	75
XIV. Nicăieri nu-i ca acasă	82
XV. Drăcesc pe insulă	93
XVI. Treaba devine serioasă.....	98
XVII. Sighișoara.....	103
XVIII. În căutarea chefului pierdut.....	110
XIX. Nici măcar nu s-a uitat	112

XX. Când vezi Bălcescu de sus	117
XXI. Krapeț: scoici și cartofi prăjiți	127
XXII. Când dragostea nu e de-ajuns	135
XXIII. Utopia: mai bine îi ziceam de la început	138
Notițe din jurnal	141